

Joves i covid-19

La malaltia per la Covid-19 provocada pel virus SARS-CoV-2 ha afectat a tots els sectors de la nostra societat: infants-adolescents, joves i gent gran. La malaltia ha concentrat una inesperada agressivitat en el sector més feble i fràgil, el de la gent gran, provocant la mort de milers de persones, particularment els portadors de patologies prèvies. Els infants, alhora fràgils i febles, benauradament han estat els menys afectats. **Els joves, situats entre l'adolescència i l'edat adulta, han patit una doble victimització, com a malalts i com a col·lectiu propici de crítiques desmesurades.**

L'epidèmia ha trastocat els comportaments i moviments habituals dels ciutadans, provocant l'adopció de mesures de protecció: l'ús de mascareta, el distanciament social i el rentat de mans. El compliment de les dues primeres mesures s'ha pogut valorar en els espais públics on els joves s'han visualitzat amb més rigor, rebent crítiques desafortunades per no respectar les distàncies, abraçar-se i besar-se sense mascaretes. Durant el confinament els joves han estat tancats majoritàriament en els seus domicilis, malgrat alguns que hagin participat puntualment en festes, reunions i "botellons". L'antic concepte de què la joventut té mala premsa s'ha fet actual durant l'epidèmia, sobre tot en els mitjans de comunicació.

Fem memòria i recordem trets comuns de la joventut al llarg de generacions: la rebel·lia, l'ànima de llibertat i de canvi, els projectes de futur, la necessitat de moure's i d'agrupar-se, estar en contacte amb el món... En definitiva, de sentir que viuen. Trets que susciten la comprensió i empatia envers els joves. Sense pretendre justificar-los, l'epidèmia ha ofegat molts d'aquests trets i els joves han hagut d'adaptar-se a les mesures i ho han fet segons la seva maduració, educació i personalitat.

Admetent que els joves han rebut crítiques incontestables sobre comportaments negatius, pensem que s'han generalitzat en excés culpabilitzant-los de ser una espècie d'agents transmissors de la infecció, de ser transgressors i irresponsables, fent efecte en l'imaginari social de què tots són iguals. De fet, tots som transgressors potencials.

En aquesta crisi sanitària, social i econòmica, l'Ajuntament ha pecat de falta d'empatia i de canals àgils de comunicació amb la ciutadania, en particular amb els joves, durant 9 mesos. El Pla de Joventut no s'ha reunit durant l'epidèmia, desaprofitant la possibilitat de dissenyar un projecte atractiu per poder escoltar, informar i aconsellar els joves.

“De quina decisió se senten més orgullosos com a comitè?” pregunta el/la periodista al Comitè d’Emergència. Resposta de la Regidoria: “Jo, d’haver tancat els parcs dos dies abans que la resta d’ajuntaments”. Resposta decebedora, suggestiva d’hedonisme i arrogància. *Tancar els parcs*, on juguen infants i joves i on passeja la gent gran, *en cap circumstància pot ser motiu d’orgull, sinó més aviat de profunda tristesa.*